

До Українських Робітників.

Українські Робітники! Чи знаєте Ви, що всі фабрики та заводи на Україні належать на праві власності московській державі. Чи розумієте Ви, що в цьому праві власності московської держави на всю майже промисловість України немає нічого спільного з правдивим соціалізмом, бо-ж соціалізмом називаємо такий лад, при якому засобами праці володіє зорганізоване ціле суспільство, цілий народ, а зокрема зорганізовані робітники, а не така влада, що силою тільки та гнітом цілого суспільства оберігає своє становище. Чи переконались уже Ви, що московська грабницька влада на Україні виступає як хижий власник-експлуататор, обернувши наш край в рабську колонію, а Вас українських робітників у німіх безборонних рабів. Чи зрозуміло Вам, що під покришкою „соціалістичного будівництва“ наїздницька влада на Україні запровадила і запроваджує чужий і ворожий народові московський державний капіталізм.

Жмені кривавих деспотів, для утримання влади в своїх руках, потрібно було „прибрати до рук“ робітництво, позбавити його найзвичайнісеньких прав до оборони своїх інтересів. Потрібно було обернути українського робітника-громадянина, яким він був за своєї влади — Української Народньої Республіки — на безсловесного раба на державних московських підприємствах. Московській владі ходило про те, щоб вільного українського робітника-громадянина взяти в московські шори потихеньку, непомітно для нього самого, і от тому зрадницька її робота переводилась під несамовитий та брехливий галас — „соціалістичного будівництва“, „соціалізму“, „пятирічки“ і т. инш. Московський червоний капіталізм оцими гаслами покриває свою ганебну реакційну робітничу політику і, під нечуваним в світі кривавим терором, запроваджує на державних підприємствах „єдиноначаліє“, „змагання“, „ударництво“.

Грабницька московська влада пішла війною на Українську Народню Республіку з єдиною метою — заволодіти нашою родючою землею та величезними фабриками та заводами. „Хлебца не хватіло“ цим московським господарям ще в 18 році. Українського вугілля та заліза забракло московській голоті. Дика північна орда знала, що з правдивими своїми гаслами — „даєшь хлеб“, „даєшь уголь“, „даєшь железо“, „даєшь сахар“ — прихильників на Україні не знайде, отже треба було хитрити та дурити „хахлів“ і вони викинули для українського селянина гасла — „мир хижинам — война дворянам“, — а для робітників „вся влада — робітникам“. А що ж запровадили москалі на ділі?

Робітники, Ви-ж самі були свідками кривавого грабунку селянських хат, на користь нових московських економі — колгоспів та радгоспів. Ви-ж на собі самих уже відчули той страшний гніт і експлуатацію, яку москалі принесли на Україну. Де те багатство, що Ви здобуваєте, працюючи без кінця, без перерви на державних підприємствах? Чому не хватає на Україні найнеобхідніших споживчих продуктів та промислових товарів? А тому, що все це вивозиться з нашої землі на Московщину, чи навіть закордон! З української сировини москалі індустріалізують московську область, на котру вони витрачають грошей удвоє більше, ніж на цілу Україну. Цього року, у ці 2 — 3 центральні губернії на нове будівництво придано оден мільярд карбованців. Отже, москалі обернули Україну в свою колонію і грабують її так, як одну колонію в світі тепер ніхто не грабує. Бо й чорношкірі в Африці домагаються тепер незалежності та повстають проти чужинців-експлуататорів, а про індусів і говорити нічого!

Знищити оцю колоніальну експлуатацію московських наїздників — ось перше завдання українського робітництва. Досить московського „комуністичного“ дурисвітства, що під тріскотню начебто соціалістичних слів розбили сили українського пролетаріату! Дикунський терор, провокація, „штрайкбрехерство“ чи так зване „ударництво“ та „видвиженство“, політика упослідження місцевого українського робітництва на користь приїзжих сезонних москалів — ось наслідки московської окупації. До якого глуму над робітниками дійшли призначені державою керівники професійного руху, коли, замість оборони інтересів праці, запроваджують на підприємствах „єдиноначаліє“, збільшують виробничі норми та зменшують ставки поштучної оплати! Нігде, мабуть на світі немає такої низької заробітної платні, як оце завели на Україні московські окупанти, бо-ж нігде на світі немає такої дорожнечі, яка оце панує на Україні. Заробітна-ж платня не рахується по тому скільки саме карбованців чи франків одержує робітник, а по тому скільки той робітник може за свою платню купити товарів!

Тільки дійсно у незалежній Демократичній Республіці український робітник буде брати дійсну участь в державі, на підприємстві. Тільки при громадянських вольностях слова, друку, вольності професійного руху — можливий поступ добробуту трудящого люду!

Тільки шляхом вказаним світовим робітництвом, обєднаним в II-й Інтернаціонал, мусить іти українське робітництво!

Тільки через волю страйків та волю робітничих партій українське робітництво оборонить свої господарські інтереси та здобуде вплив на державу.

Геть з московською диктатурою з Української землі!
Готуйтеся до загального штрайку на той недалекий час, коли в московськїм Кремлі світові дури світи Сталін, Риков, Ворошилов и Ко, нарешті схоплять одні других за горло!

Пам'ятайте, що загальний штрайк — найстрашніша зброя українського пролетаріату проти московської окупації!

Хай живе український пролетаріат!

Хай живе його „Українська Соціал Демократична Робітнича Партія“!

Хай живе Українська Народня Республіка — ні від кого незалежна демократична держава українського народу!

Українська Соціал-Демократична Робітнича Партія (фракція).